



Arrest

nr. 102 472 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 7 maart 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guinese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Conakry afkomstig te zijn. Na de scheiding van uw ouders, ging u bij uw moeder wonen in de wijk Lambanyi in de gemeente Ratoma (Conakry). U verbleef er tot uw vijftien jaar, vervolgens ging u bij uw vader wonen in de wijk Hamdallaye in de gemeente Ratoma (Conakry). Op 12 oktober 1997, u was toen twintig jaar, huwde u met een man van peul-origine, Tou. D., met wie u twee dochters (geboren in 1999 en in 2003) en twee zonen (geboren in 2001 en in 2006) kreeg. U verbleef met uw echtgenoot en uw kinderen in de wijk Kipe in de gemeente Ratoma (Conakry). Uw echtgenoot heeft nog een dochter, S., van een overleden vriendin. Zij verblijft bij de zus van uw echtgenoot, T. D., in de wijk Kaporu in de gemeente Ratoma (Conakry). Op 11 juli 2010 werd u door de zussen van uw echtgenoot, T. en A., geroepen. Zij vroegen u om uw dochters te laten besnijden. U weigerde dit, gezien u zelf besneden bent toen u dertien jaar was en sedert die dag had gezegd dat uw dochters dit niet zouden meemaken. Uw schoonzussen zeiden dat de familie toch had besloten om uw dochters te laten besnijden. Na het gesprek -de volgende dag- bracht u uw dochters naar uw vriendin, N. So.. U vertelde aan uw echtgenoot wat uw schoonzussen hadden gevraagd. Uw echtgenoot zei de beslissing van zijn familie te aanvaarden gezien dit traditie is. De dag nadat u uw dochters had weggebracht, belde uw schoonzus op om te vragen naar de kinderen. Uw echtgenoot zei dat ze bij N. verbleven op vakantie. U hoorde er niets meer van. Na de vakantie kwamen uw kinderen terug naar huis. Op maandag 22 augustus 2011 zei uw echtgenoot dat uw dochters de daaropvolgende zondag zouden worden opgehaald om besneden te worden. U huilde, maar uw echtgenoot gaf niet toe. Op zaterdag 26 augustus 2011 (vermoedelijk bedoelt u 27 augustus 2011), werd uw schoonvader onwel. Hij overleed op 1 november 2011. Het plan om uw dochters te laten besnijden werd uitgesteld. Op 26 februari 2012 bevond u zich op de markt. U had uw dochters thuis gelaten. De dochter van uw echtgenoot, S., belde u op. Ze zei u dat u onmiddellijk moest komen, gezien uw dochters gingen besneden worden. U ging onmiddellijk met uw vriendin, N., naar Kobaya. U trof er uw schoonzussen, T. en A., aan, evenals S., uw dochters, een voor u onbekende besnijdstster en nog twee voor u onbekende meisjes. Een meisje was reeds besneden en werd door twee voor u onbekende vrouwen naar het ziekenhuis gebracht. Uw dochter was aan de beurt. U viel de vrouwen aan. U schreeuwde. N. nam uw kinderen mee. S. rende naar de bureu. Een buurman, Sy., kwam tussen en bracht u terug naar uw echtgenoot. Uw echtgenoot wilde u echter niet meer binnenlaten alvorens u uw dochters zou terugbrengen. U ging naar uw vriendin, N.. U kon met uw dochters in een onafgewerkte woning van N. in Kobaya verblijven. Op 28 februari 2012 kreeg N. een convocatie op uw naam. Uw echtgenoot had klacht tegen u ingediend op het politierechtbank. U ging niet in op de oproeping, gezien u bang was dat uw kinderen zouden afgenomen worden. N. kreeg eveneens een convocatie op 10 maart 2012, maar zij ging daar eveneens niet op in. Ze kreeg nogmaals een convocatie en ditmaal ging ze hier op in. Ze legde uit aan de commissaris dat ze niet wist waar jullie waren. De commissaris zei dat hij geen bewijzen had tegen haar, waarna ze mocht gaan. N. bracht u in contact met John (van wie u de volledige naam niet kent). Hij organiseerde jullie vlucht uit jullie land van herkomst. Op 6 maart 2012 reisde u met uw dochters, onder begeleiding van J., per vliegtuig naar België, alwaar jullie 's anderendaags aankwamen. U vroeg er op 7 maart 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochters (dd. 25 september 2012 van dr. F. J.) en een medisch attest van een besnijdenis type I (dd. 25 september 2012 van dr. F. J.); een convocatie in uw hoofd, dd. 27 februari 2012; een convocatie op naam van N. So., dd. 9 maart 2012; een schrijven van N. So., dd. 25 maart 2012; een carte nationale d'identité, afgeleverd op 22 september 2009 te Kaloum (met nummer 010107020054039); vier foto's met uw kinderen, echtgenoot en uw dochters tijdens hun besnijdenisritueel; de extraits d'acte de naissance van uw vier kinderen; twee attestations de présence van GAMS Belgique, dd. 25 mei 2012; een engagement sur l'honneur van GAMS Belgique, dd. 22 mei 2012; twee carnets de suivi van GAMS Belgique op naam van uw dochters; een carte groupe activité van GAMS Belgique op uw naam en twee internetartikelen over besnijdenis in Conakry.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u tegen besnijdenis bent en u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst dat uw dochters zouden besneden worden. U vreest omwille van uw verzet tegen besnijdenis uitsluiting door uw (schoon-)familie.

In de eerste plaats dient er te worden vastgesteld dat een aantal van uw verklaringen omtrent uw verzet in Guinée tegen de besnijdenis van uw dochters niet aannemelijk zijn en allerm minst overtuigend. U verklaarde gekant te zijn tegen besnijdenis, omdat u zelf problemen hierdoor heeft ondervonden (gehoorverslag, p. 12). Wanneer u werd gevraagd sedert wanneer u tegen besnijdenis gekant bent, antwoordde u vanaf de dag dat u zelf werd besneden, dus toen u dertien jaar oud was. U wilde niet dat uw dochters hetzelfde zouden moeten meemaken (gehoorverslag, p. 12). Het is dan ook in het geheel niet aannemelijk dat u met een man zou huwen zonder u er eerst van vergewist te hebben wat zijn standpunt (en dit van uw schoonfamilie) omtrent besnijdenis was. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u met uw echtgenoot geen afspraken had gemaakt bij uw huwelijk omtrent de besnijdenis van jullie eventuele dochters, zei u dat u dit inderdaad tegen uw man had gezegd voor jullie huwden, maar dat hij lachte (gehoorverslag, p. 12). Wanneer u werd gevraagd of u op de hoogte was van het standpunt van uw schoonfamilie met betrekking tot besnijdenis toen u met uw echtgenoot huwde, zei u - merkwaardig genoeg- hiervan niet op de hoogte te zijn geweest (gehoorverslag, p. 12). Het is ongeloofwaardig dat u zich hierover niet zou hebben ingelicht alvorens met uw echtgenoot in het huwelijk te treden, indien u werkelijk op dat moment reeds gekant was tegen genitale verminking, zoals u beweerde. U zei dat u verliefd was en niet kon nadenken (gehoorverslag, p. 12) en het moeilijk is in Guinée om een echtgenoot/schoonfamilie te vinden die niet tegen besnijdenis is en u denkt dat dit niet bestaat (gehoorverslag, p. 13), maar deze uitleg vormt -gezien uw hardnekkig verzet tegen besnijdenis (u beweert zich zelfs tegen een symbolische besnijdenis te verzetten, gehoorverslag, p. 13)- geen afdoende, laat staan een overtuigende uitleg, om u niet vóór uw huwelijk te verzekeren van het standpunt van uw echtgenoot en schoonfamilie omtrent besnijdenis van uw eventuele toekomstige dochters. Overigens is het niet aannemelijk dat u niet meer pogingen heeft ondernomen om uw echtgenoot te overtuigen van uw standpunt, gelet op het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in een stedelijke context (waar ook u in verbleef) en indien de ouders gekant zijn tegen genitale vrouwenverminking, dit onder bepaalde omstandigheden door hen kan verhinderd worden (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, Cedoca, pp. 14 en 15). Wanneer u door het Commissariaat-generaal wordt gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarbij door diverse bronnen wordt bevestigd dat in stedelijke context ouders steeds meer weigeren hun dochters genitaal te laten verminken, ontkende u deze informatie enkel en zei u dat mensen die zeggen dat ze hun kinderen niet laten besnijden, dit toch laten doen (gehoorverslag, p. 13). U haalde het voorbeeld aan van een vrouw die bij een organisatie werkt die besnijdenissen bestrijdt, S. D., die haar dochter heeft laten besnijden, maar u kon niet zeggen tot welke organisatie zij behoorde (gehoorverslag, p. 13). Overigens is het, gelet op uw standpunt met betrekking tot genitale verminking, niet aannemelijk dat u geen enkele organisatie in Guinée bij naam kan vernoemen die de strijd aangaat tegen besnijdenis (gehoorverslag, p. 6), terwijl u steeds in Conakry verbleef waar preventie- en sensibiliseringscampagnes plaatsvinden (gehoorverslag, p. 3 en voormelde informatie, p. 9). Ook kon u geen toelichting verstrekken bij het wettelijk verbod van vrouwenverminking in Guinée (gehoorverslag, p. 6) of wat de autoriteiten ondernemen om genitale verminking te bestrijden (gehoorverslag, p. 7). U kon enkel aanhalen dat ze niets doen en haalde het voorbeeld aan van uw vriendin, M. K., die tevergeefs klacht heeft neergelegd bij de autoriteiten (gehoorverslag, p. 7). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de autoriteiten wel degelijk actief strijd voeren tegen besnijdenis (zie infra). Verder zijn uw verklaringen over de redenen waarom uw echtgenoot per sé tegen uw wil in uw dochters wil laten besnijden niet coherent. Enerzijds stelde u herhaaldelijk dat uw man zei dat het traditie is (en u bijgevolg de beslissing van zijn familie diende te aanvaarden) (gehoorverslag, pp. 11 en 13), waarmee u laat uitschijnen dat uw echtgenoot op geen enkele manier kon overtuigd worden om af te wijken van deze traditie. Anderzijds stelde u dat de familie van uw echtgenoot hem heeft bedreigd en hij zou verstoten worden en niet meer financieel ondersteund zou worden (waardoor uw kinderen niet meer naar de privé-school konden) (gehoorverslag, pp. 10 en 11), waaruit eerder blijkt dat financiële (en geen traditionele) overwegingen aan de basis liggen van het standpunt van uw echtgenoot. In dat laatste geval is het des te merkwaardig dat u niet naar andere mogelijkheden zou hebben gezocht met uw echtgenoot om de dreigende besnijdenis van uw dochters te verhinderen. Gelet op hetgeen voorafgaat maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u een overtuiging heeft gekant tegen de traditionele praktijk van

genitale vrouwenverminking. Bijgevolg maakt u evenmin aannemelijk om deze reden door uw (schoon-)familie te worden uitgesloten.

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de omstandigheden waarin de besnijdenis van uw dochters zou plaatsvinden niet coherent. U zei dat u op 11 juli 2010 voor het eerst te horen kreeg van uw schoonfamilie dat uw dochters besneden dienden te worden (gehoorverslag, pp. 7 en 12). U weigerde, maar uw schoonzussen zeiden u dat de beslissing reeds was genomen (gehoorverslag, p. 7). U bracht de volgende dag uw kinderen naar uw vriendin N., waar ze gedurende de vakantie verbleven (gehoorverslag, pp. 7 en 12). U zei aanvankelijk dat ze thuis zijn gekomen om naar uw kinderen te zoeken, maar ze niet thuis waren (gehoorverslag, p. 7). Later tijdens het gehoor, toen u uitdrukkelijk werd gevraagd wanneer en wie precies de kinderen zocht, zei u dat uw schoonzus enkel had gebeld om te vragen naar de kinderen, waarop uw echtgenoot zou hebben gezegd dat ze naar N. waren op vakantie (gehoorverslag, p. 12). Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat uw schoonzussen, indien ze werkelijk van plan waren uw dochters te laten besnijden, uw dochters niet bij N. zouden zijn gaan halen. U zei in dit verband dat uw schoonzussen niet precies wisten waar N. woonde (gehoorverslag, p. 12), maar deze uitleg is allerminst overtuigend, gezien uw echtgenoot -die het standpunt van uw schoonzussen volgde- na uw vertrek uit uw land N. heeft opgezocht om naar u te zoeken (gehoorverslag, p. 10) en dus wel degelijk op de hoogte was van de woonplaats van N. of in elk geval deze makkelijk kon te weten komen. Het is niet aannemelijk dat uw schoonfamilie, indien ze werkelijk per sé tegen uw wil in uw dochters wilden laten besnijden, nog tot 22 augustus 2011 (zijnde meer dan een jaar later) zouden hebben gewacht om een nieuwe poging te ondernemen om uw dochters te laten besnijden en u nota bene op voorhand, in de wetenschap dat u zich hiertegen verzette en uw dochters het jaar daarvoor op vakantie had gestuurd om een besnijdenis te vermijden, zouden hebben verwittigd van de datum van besnijdenis, met name de daaropvolgende zondag (gehoorverslag, p. 7). U was dan immers gewaarschuwd, en kon met uw dochters vertrekken vóór de dag van de aangekondigde besnijdenis, zoals u ook van plan was (gehoorverslag, p. 7). Daarnaast is het merkwaardig dat u niet kon toelichten door wie of waar uw dochters op zondag zouden besneden worden (gehoorverslag, p. 7). Er zou toch verwacht worden dat u zich zou informeren over de persoon van de besnijdster en de plaats waar deze belangrijke traditie zou uitgevoerd worden. U beweerde verder op 26 februari 2012 naar de plaats te zijn gegaan waar uw dochters zouden worden besneden (gehoorverslag, pp. 8 en 9). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wie u daar aantrof, haalde u uw schoonzussen, T. en A. aan, evenals de dochter van uw echtgenoot, S., de besnijdster (van wie u de naam niet kent) en nog twee andere meisjes (van wie u evenmin de namen kan geven) die eveneens besneden zouden worden (gehoorverslag, p. 9). U stelde dat er een meisje buiten bewustzijn was geraakt en door twee vrouwen naar het ziekenhuis werd gebracht (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u werd gevraagd wie deze vrouwen zijn die dit meisje naar het ziekenhuis brachten, zei u uw schoonzussen. Even later tijdens hetzelfde gehoor vermeldde u echter de aanwezigheid van uw schoonzus, T., waarop door het Commissariaat-generaal werd gevraagd of uw schoonzus dan niet naar het ziekenhuis was. U ontkende dit en zei dat het bewusteloze meisje door twee voor u onbekende vrouwen naar het ziekenhuis werd gebracht (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u vervolgens werd gevraagd waar uw andere schoonzus, A., dan wel was, wijzigde u uw initiële verklaring dat A. aanwezig was en zei u dat u haar niet had gezien en u ook niet wist waar zij was, gezien u dit niet hebt gevraagd (gehoorverslag, p. 9). Redelijkerwijze kan er van u worden verwacht dat u eenduidige verklaringen aflegt over diegenen die betrokken waren bij de geplande besnijdenis van uw dochters. Gelet op deze incoherente verklaringen komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in verdere mate op losse schroeven te staan.

Daarenboven maakte u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het invoeren van internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid was om uw dochters tegen genitale verminking te beschermen, noch dat u uw dochters in Guinée niet zou kunnen beschermen bij terugkeer.

In de eerste plaats is het niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u geen klacht heeft ingediend tegen uw schoonfamilie, zei u dat dit geen zin heeft en haalde u het voorbeeld aan van een vriendin, M. K., die tevergeefs klacht had ingediend bij de autoriteiten (gehoorverslag, pp. 7 en 12). Gevraagd waarom u niet bent ingegaan op de convocatie in uw hoofdte zodat u uw situatie kon uitleggen, zei u dat u dit niet kon doen, gezien ze dan uw kinderen konden afnemen (gehoorverslag, p. 6). Wanneer u door het Commissariaat-generaal opnieuw werd gevraagd waarom u de hulp van de autoriteiten niet heeft gevraagd of klacht heeft ingediend door te wijzen op het wettelijk verbod inzake genitale verminking,

antwoordde u opnieuw enkel dat uw kinderen u dan zouden worden afgenomen (gehoorverslag, p. 7). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in 2000 een wet werd gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden actief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die binnenkort bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. De huidige presidentsvrouw van Guinee is eveneens ter plaatse actief. Ze heeft in februari 2011 haar stichting gecreëerd. Het gaat om de Stichting Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée, afgekort « FCDK- PROSMI ». Ze heeft met name tot doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. De religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinee, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat. Er bestaat een medische opvolging van de slachtoffers van besnijdenissen. Dat gebeurt met name op het niveau van de ziekenhuizen in Conakry en op het niveau van de ziekenhuizen van de prefectuur en kraamklinieken. Zoals hiervoor reeds aangehaald, is het hoogst merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van deze informatie. Bijgevolg is het eens te meer weinig aannemelijk dat u in Guinée reeds gekant was tegen de uitvoering van besnijdenis, laat staan dat u Guinée om die reden verlaten zou hebben.

Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. De mentaliteit is in gunstige zin aan het evolueren. De sociale afwijzing vindt vooral plaats op het platteland waar iedereen elkaar kent. In de steden zijn ze niet gericht op de besnijdenis en wordt men sterk blootgesteld aan media-activiteiten rond de besnijdenis, vooral via de radio. Momenteel zijn er meer en meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving en onder de intellectuelen, die niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en die de noodzakelijke omstandigheden creëren om haar te beschermen tot ze meerderjarig is. Zo vermijden ze dat ze haar naar de familie in het dorp sturen, want het is vaak van daaruit dat er druk wordt uitgeoefend om de besnijdenis uit te voeren.

Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden.

Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat het moeilijk kan zijn om klacht in te dienen tegen leden van zijn of haar eigen familie en dit, ongeacht de gegeven context en plaats, toch zult u dan gehoord worden door de autoriteiten indien u klacht indient. Zo werd op 7 augustus 2012 een moeder opgeroepen door de directeur adjoint de la police de protection pour l'enfance, die haar drie kinderen had laten besnijden. Zij werd doorverwezen naar de Justice de Paix de Dubréka (zie voormelde informatie, pp. 14 en 18). U blijkt zelfs geen poging te hebben ondernomen om klacht in te dienen, noch rechtstreeks bij de autoriteiten, noch via een organisatie.

Verder is het niet aannemelijk dat u zich niet elders in uw land kon vestigen, om aan de bedreigingen van uw echtgenoot en schoonfamilie te ontkomen. Wanneer u werd gevraagd of u zich niet elders in uw land kon vestigen, antwoordde u enkel dat uw echtgenoot en zijn zussen u zoeken en u nergens in Guinée veilig kan blijven (gehoorverslag, p. 10). Gevraagd hoe uw echtgenoot en uw schoonzussen u elders zouden kunnen vinden, antwoordde u enkel uw echtgenoot goed te kennen en hij jullie kan

vinden en hij navraag heeft gedaan bij een paar mensen die jullie kennen (gehoorverslag, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u overtuigende, dwingende redenen kan aanhalen die u zouden verhinderen om u elders in Guinée te vestigen. Gelet op uw sterke en zelfstandige persoonlijkheid (u bent verkoopster van speelgoed (gehoorverslag, p. 5); u verzette zich herhaaldelijk tegen uw echtgenoot en schoonfamilie om de besnijdenis van uw dochters te verhinderen (gehoorverslag, pp. 7 en 9); u zorgde zelf voor de financiering van de reis van u en uw dochters naar België (gehoorverslag, p. 8)), is het niet aannemelijk dat u zich niet elders zou kunnen vestigen in uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest op naam van uw dochters (dd. 25 september 2012 van dr. F. J.), toont aan dat uw dochters niet zijn besneden, hetgeen niet wordt betwist. Het medisch attest (dd. 25 september 2012 van dr. F. J.), vermeldt een besnijdenis van type I. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinée geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type I. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, Cedoca, p.12). De convocatie in uw hoofd, dd. 27 februari 2012 en de convocatie op naam van N. So., dd. 9 maart 2012, weerleggen evenmin bovenstaande argumentatie. Uit deze documenten blijkt niet om welke reden u of uw vriendin N. zich bij de politie dienden aan te bieden. Hoe dan ook om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Het schrijven van N. So., dd. 25 maart 2012, heeft –omwille van de vriendschapsband die u met haar zou hebben– geen objectieve bewijswaarde. De door u voorgelegde carte nationale d'identité, afgeleverd op 22 september 2009 te Kaloum (met nummer 010107020054039), vermeldt uw identiteitsgegevens, die in het kader van voorliggende beslissing niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde extraits d'acte de naissance van uw vier kinderen. De door u voorgelegde vier foto's, waarop onder andere uw dochters tijdens het besnijdenisritueel figureren, betreffen privé-foto's waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De documenten van GAMS Belgique tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar kan uw asielrelaas niet staven. De twee internetartikelen over besnijdenis in Conakry doen evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen en informatie, gezien deze niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. U bent evenmin in het bezit van enig document ter staving van uw reisweg.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht doordat haar voorafgaand aan de bestreden beslissing geen inzage werd verleend in het dossier, laat staan dat zij werd gehoord of in kennis werd gesteld van nieuwe elementen van het dossier. De diverse rapporten werden haar nooit ter kennis gebracht. Ten onrechte wordt er in de bestreden beslissing allusie gemaakt als zou verzoekster tijdens het gehoor geconfronteerd zijn met de inhoud van bepaalde rapporten. In een eerste onderdeel verwijst zij naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer omtrent de hoorplicht en leidt zij hieruit af dat alle gegevens die de beslissing zullen ondersteunen, voorwerp moeten uitmaken van het debat. De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wilt betrekken in de beslissing. Verzoekende partij stelt dat het hoorrecht *"de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte)"*. Verzoekster stelt dat het niet is omdat zij werd gehoord op 15 december 2012 dat aan de hoorplicht voldaan is. Dit is enkel zo indien de betrokkene wordt gehoord met voldoende kennis van zake, wat wil zeggen mits voorafgaande inzage in het dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS zich meermaals steunt op diverse stukken, toegevoegd aan het dossier na het gehoor hetgeen indruist tegen de hoorplicht en de rechten van verdediging. De raadsman van verzoekster kreeg slechts inzage in het dossier na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van onderhavig beroep. Hij voert aan dat deze inzage nochtans diende te gebeuren voorafgaand aan het interview door verweerder. Verzoekster wenst in dit kader te wijzen op artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. Volgens haar luidt dit tot de conclusie dat de overheid de betrokkene in dit licht met alle feiten confronteert die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen. Zo niet, kan hij de overheid niet op nuttige wijze inlichten of corrigeren. Verzoekende partij voert aan dat zij geen enkele inzage heeft gekregen in het dossier van het CGVS, noch in enig advies van deze dienst. Verzoekende partij betoogt dat het horen slechts dienstig kon gebeuren indien zij voorafgaand inzage had in het dossier. Doordat dit niet is gebeurd zou het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden. Het is duidelijk dat zij geen kennis van zaken had ten tijde van het interview ten gevolge van het gebrek aan inzage. In een derde onderdeel argumenteert verzoekende partij dat ook

het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief dossier voorafgaand aan een beslissing voorzien. Zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en rechtsleer en betoogt dat de door haar geciteerde beginselen van toepassing zijn op de nationale asielprocedures. Verwerende partij bewijst niet dat verzoekende partij voor het gehoor van 15 december 2012 inzage heeft gekregen in het dossier. Inzage in het dossier vond echter plaats na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Belgische asielprocedure voorziet geen mogelijkheid van voorafgaande inzage van het administratief dossier. Dat de diverse rapporten die zijn toegevoegd aan het administratief dossier na het gehoor nooit ter kennis werden gebracht aan verzoekster voorafgaand aan het nemen van de beslissing. Dat bovendien tussen het moment dat zij kennis krijgt van alle documenten van het dossier en het einde van de beroepstermijn er een periode is van ongeveer 15 dagen, periode waarbij het voor haar onmogelijk is om al deze documenten te laten vertalen naar haar moedertaal zodat zij zich kan vergewissen van de inhoud en vervolgens haar raadsman bijkomende instructies, standpunten kan aanleveren.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 6 EVRM, van de rechten van verdediging met het recht op tegenspraak, zorgvuldigheidsplicht en hoorrecht en verlies van aanleg. Verzoekster werpt op dat het tijdens het gehoor nooit ter sprake is gekomen dat haar antwoorden niet geloofwaardig zouden zijn dan wel tegenstrijdig, laat staan dat er verwezen werd naar diverse rapporten. Bovendien werd zij niet geconfronteerd met de van toepassing zijnde wetgeving in Guinee waarnaar verwezen werd in de beslissing doch verkeerd toegepast daar een poging tot verminking niet strafbaar is. Verzoekster verwijt het CGVS ook dat het niet is overgegaan tot het horen van haar dochters, terwijl zij de kroongetuigen zijn. Zij stelt dat de rechten van verdediging vereisen dat haar de mogelijkheid wordt geboden om aan te tonen dat haar vluchtverhaal strookt met de werkelijkheid. Zelfs indien het CGVS slechts na het gehoor tot de vaststelling zou zijn gekomen dat haar relaas ongeloofwaardig overkomt, had verweerder alsnog de mogelijkheid om verzoekster bijkomend te verhoren zeker in het licht van de bijkomende stukken zoals toegevoegd aan het dossier en om de kinderen te horen. Volgens verzoekster kon het CGVS overeenkomstig artikel 6 EVRM, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer specifiek de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak en wapengelijkheid, niet overgaan tot het nemen van een beslissing alvorens verzoekster in kennis te stellen van de vermeende bijkomende stukken dewelke zij aanwendt om over te gaan tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster meent dan ook dat verweerder tot een onredelijk besluit is gekomen.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Hoe dan ook *in casu* blijkt dat de bestreden beslissing enkel steunt op de feitelijke elementen die verzoekster zelf heeft aangevoerd en algemene

informatie die verzoekster kende en diende te kennen nu ze een bijzondere belangstelling aanvoert voor de situatie van besnijdenis in haar land.

Voorts blijkt dat verzoekster verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij er een vragenlijst voor de commissaris-generaal invulde (administratief dossier, stuk 15) en dat zij op het CGVS uitvoerig werd gehoord op 15 december 2012, waarbij zij werd bijgestaan door haar advocaat (administratief dossier, stuk 4). Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en wordt een schending van de hoorplicht niet gegrond aangevoerd. Deze onderdelen kunnen derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.5. De commissaris-generaal dient, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek houdt ook de vergelijking in van verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS met eerder afgelegde verklaringen en met alle elementen, documenten en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel vóór, tijdens of na het CGVS-verhoor. Indien geen regelgeving de commissaris-generaal verplicht dit onderzoek te voeren tijdens de afname van het gehoor en de CGVS bezwaarlijk bij het horen van verzoekster kan speculeren of anticiperen op mogelijke maar niet onderzochte tegenstrijdigheden tussen de afgelegde verklaringen, dan dient de CGVS gelet op artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003, in de mate van het mogelijke, de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wordt aan de commissaris-generaal geen verplichting opgelegd om de asielzoeker opnieuw op te roepen om haar vooraf te confronteren met de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden. De voorbereidende werken bij dit KB stelt immers duidelijk *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). Verzoekster heeft bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde tegenstrijdigheden, maar haar verklaringen overtuigden niet.

2.6. Verzoekster werd overigens tijdens het gehoor op het CGVS wel degelijk gewezen op manifeste tegenstrijdigheden. Zo is de vaststelling aangebracht (gesteund op de in het administratief dossier opgenomen informatie) dat in Guinee steeds meer ouders hun kinderen niet laten besnijden (gehoor p. 13), wat verzoekster zonder meer ontkende en ook thans niet weerlegt. De Raad stelt immers vast dat verzoekster ook bij huidig beroep nalaat concrete elementen aan te dragen die erop gericht zijn de in de objectieve informatie vervatte gegevens te weerleggen, zodat verzoeksters verweer niet alleen ongegrond, doch ook louter theoretisch is.

Daarnaast blijkt uit verzoeksters eigen verklaringen voor het CGVS dat zij zelf al op de hoogte was van het gegeven dat vrouwenbesnijdenis verboden is in Guinee (gehoor p. 6). Op de vraag of het strafbaar is in Guinee, ontkende verzoekster dit eerst om alsnog te stellen dat het inderdaad verboden is (maar dat het dode letter blijft). Verzoekster kan bezwaarlijk gevolgd worden waar ze meent dat de CGVS *“wel een zeer subjectieve interpretatie”* geeft aan de toegevoegde landeninformatie (p 14 en 15) nu dit *“rapport duidelijk spreekt over de intellectuele bevolking in stedelijk gebied, groep waartoe verzoekster niet behoort”* en voorts meent dat commissaris-generaal uitgaat van *“Westerse normen”*. Immers uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geboren is in de hoofdstad waar ze opgroeide en ook na haar huwelijk bleef wonen. Verzoekster huwde op 20-jarige leeftijd met haar zelf gekozen huwelijkspartner (gehoor p. 4). Voorts is verzoekster een ondernemende en onafhankelijke vrouw van 36 jaar die zelfstandig naar Europa komt met haar kinderen. Bovendien heeft ze consequent de beslissing volgehouden haar dochters niet te besnijden en werd ze hierin niet gehinderd door haar echtgenoot, tot beweerdelijk haar schoonzussen hem hebben beïnvloed.

2.7. Aangaande het feit dat de kinderen van 14 en 10 niet werden gehoord, blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoekster of haar raadsman ooit verzocht hebben dat de twee dochters van verzoekster gehoord zouden worden. Noch voorafgaand aan het gehoor op het CGVS, gedurende het gehoor of na het gehoor maakten verzoekster of haar raadsman enige opmerking hierover. Het is pas thans in onderhavig verzoekschrift dat verzoekster voor het eerst met deze vraag komt. Er bestaat trouwens geen rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om getuigen op te roepen, *in casu* de

twee dochters van verzoekster. Bovendien wordt niet aangetoond dat deze kinderen informatie hebben die onbekend is voor verzoekster noch worden redenen aangevoerd waarom verzoekster haar kinderen niet ten volle zou kunnen vertegenwoordigen. Voorts is de beslissing van de CGVS gesteund op objectieve informatie uit Guinee die voor deze kinderen onbekend is. De Raad ziet niet in, noch wordt dit aangetoond, welke nut het horen van deze minderjarigen bijkomend kan hebben. Ten slotte, in de veronderstelling dat verzoeksters verklaringen geloofd kunnen worden – *quod in casu non* – gaat verzoekster uit van de bewering dat kinderen elkaars besnijdenis bijwonen, wat niet wordt geobjectiveerd. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekster en de door haar aangehaalde vrees ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal verder onderzoek diende te voeren (RvV, nr. 75.607 van 21 februari 2012).

2.8. Wat het recht tot inzage betreft, dient te worden vastgesteld dat de wet van 11 april 1994 geen bepaling bevat waaruit blijkt dat de commissaris-generaal inzage moet verlenen in het dossier alvorens zijn beslissing te nemen. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). Voorts benadrukt de Raad dat nergens uit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster elementen zou hebben onderzocht die geen deel van uitmaken van het administratief dossier. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebronnen bevinden zich immers in het administratieve dossier zodat verzoekster, door middel van haar inzagerecht, wel degelijk de mogelijkheid had kennis te nemen van de inhoud van de informatie. *In casu* heeft verzoekster bezwaarlijk een belang bij het argument nu uit het administratieve dossier of uit het verzoekschrift niet blijkt dat zij inzage in het administratieve dossier heeft gevraagd. Het verzoekschrift beperkt zich opnieuw tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel, doch verzoekster laat na aan te tonen dat zij *in casu* benadeeld werd.

2.9. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster verklaart asiel aan te vragen uit vrees voor de besnijdenis van haar twee dochters. Indien deze eeuwenoude traditie niet de bedoeling heeft om de meisjes en vrouwen kwaadwillig leed te bezorgen, tast deze praktijk op ernstige wijze de fysieke integriteit aan van meisjes en vrouwen en veroorzaakt het mogelijk ernstig en blijvend psychisch leed.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde

verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om de beweerde vervolging van haar dochters geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongrondigheid van verzoekers asielaanvraag.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekster om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

3.2.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekster zich niet zou hebben ingelicht alvorens te huwen, meent zij dat het CGVS nalaat om alles in zijn context te plaatsen doch westerse normen en waarden gaat toepassen op onderhavige casus met verkeerde veronderstellingen en conclusies tot gevolg. Verzoeksters betoog kan, zoals hoger aangehaald is, niet gevolgd worden nu verzoekster toen ze reeds 20 jaar was vrijwillig gehuwd met een partner van haar keuze.

Verzoekster is niet ernstig waar zij insinueert dat men in Guinee op een ondoordachte en ongeïnformeerde wijze zou huwen temeer gezien de sociale en financiële gevolgen huwelijken met zich kunnen meebrengen. Hoe dan ook waar verzoekster opwerpt dat het CGVS westerse normen en waarden toepast op de door haar aangehaalde problemen, ziet de Raad niet in waarom in Guinee de familie zich niet grondig zou informeren omtrent de aanstaande echtgenoot en schoonfamilie. Er kan enkel vastgesteld worden dat verzoekster toentertijd geen obstakels zag om te huwen waaruit, gezien haar felle tegenkanting tegen vrouwelijke genitale verminking (VGV), afgeleid kan worden dat verzoeksters echtgenoot geen voorstander was van VGV. Derhalve maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar echtgenoot zich tegen de mening van verzoekster in, dermate zou laten beïnvloeden door zijn twee zussen dat hij de VGV zou toelaten te meer nu financiële redenen hem uiteindelijk zouden overgehaald hebben. De aangevoerde financiële redenen ondermijnen overigens het beweerde overwicht van de gewoontes en tradities.

Verzoekster heeft tot het achtste jaar van de middelbare school onderwijs genoten, haar kinderen volgen privé onderwijs. Verzoekster financierde zelf de reis naar Europa voor haarzelf en haar twee dochters. Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder dat zij heel haar leven in een stedelijk milieu heeft verbleven, namelijk in Conakry. Derhalve behoorde verzoekster tot de stedelijke en eerder welgestelde sociale klasse, zodat de conclusie van het rapport wel degelijk kan worden toegepast op verzoeksters familie. Het gegeven dat er in de zomer van 2011 vele besnijdenissen zijn uitgevoerd, verandert niets aan deze vaststelling nu verzoeksters dochters niettegenstaande dit gegeven, wel gespaard bleven van VGV. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster als geschoolde en financieel zelfstandige vrouw zich niet tegen de wil van haar schoonfamilie zou kunnen verzetten. Voorts kan niet worden ingezien waarom wel financiële middelen werden aangewend om naar Europa te komen, doch niet om zich te hervestigen om aan de beweerde (financiële) beïnvloeding van twee schoonzussen te ontkomen. Indien verzoekster overigens verklaart dat de gevolgen van een weigering een mogelijke verstoting en financiële repercussies met zich zouden brengen, dan kan hieruit nog altijd geen ernstige vervolging uit

worden afgeleid, noch een risico op ernstige schade. Echter dit betekent dat verzoekster keuzemogelijkheid heeft en niet naar Europa dient te komen om haar dochters te vrijwaren van besnijdenis.

3.3. Aangaande de verklaringen omtrent de omstandigheden waarin de besnijdenis van verzoeksters dochters zou plaatsvinden, voert verzoekster aan dat er sprake is van een misverstand. Zij heeft van bij aanvang verklaard dat haar twee schoonzussen aanwezig waren bij de poging tot verminking van haar dochters. Op het ogenblik dat zij binnenkomt in de ruimte waar dat de besnijdenis zou doorgaan is enkel schoonzus T. aanwezig. Haar andere schoonzus bevond zich in een andere ruimte van hetzelfde gebouw. Deze is naar aanleiding van het geschreeuw de ruimte ingelopen. Wanneer aldus aan verzoekster de vraag gesteld wordt of dat haar schoonzus A. aanwezig is in de ruimte waar dat haar dochters zich bevonden op het ogenblik dat zij aankwam heeft zij terecht neen geantwoord.

Verzoekster verklaarde dat *“de twee schoonzussen [T. en A.]”* het net voordien besneden meisje naar het ziekenhuis hadden gebracht en verklaarde nadien dat, toen haar dochter onmiddellijk daarna ging besneden worden en verzoekster ingreep, dat *“op dat moment heeft T. mijn nek vastgenomen”*, waarbij verzoekster, toen ze geconfronteerd werd met het feit dat ze net voordien had verklaard dat haar beide schoonzussen naar het ziekenhuis waren, haar verklaringen wijzigde en stelde ze dat ze de desbetreffende vrouwen die het meisje naar het ziekenhuis brachten, niet kende (gehoor p. 9). Evenmin is geloofwaardig dat er nog twee andere onbekende meisjes waren, die daar zonder familie of andere begeleiding zouden geweest zijn, noch dat verzoekster niet zou weten over welk type besnijdenis het zou gaan (gehoor p. 9, p. 11), noch dat verzoeksters schoonzussen een jaar na de eerste vergadering zouden gewacht hebben om hun plan te proberen uit te voeren. Verzoeksters verhaal is geheel tegenstrijdig, incoherent en ongeloofwaardig.

3.4. Betreffende de nationale bescherming meent verzoekster dat uit het rapport dat door verweerder zelf werd bijgebracht zeer duidelijk blijkt dat dit artikel niet wordt toegepast en zelfs als er iemand verdacht wordt van verminking ofwel zij niet vervolgd wordt ofwel er vanaf komt met een geldboete met uitstel. In de rapporten is er slechts sprake van 1 à 2 gekende gevallen (p. 14 rapport) over een heel groot gebied waarbij er sprake is van vervolging. Dit staat in schril contrast met de honderden genitale verminkingen. Belangrijker is vast te stellen dat een poging tot genitale verminking niet bestraft wordt en geen misdrijf uitmaakt. Welke zin heeft het dan om klacht neer te leggen tegen eigen familie met de melding dat zij de kinderen wensen te besnijden. Er is nog geen misdrijf gepleegd. De overheid en wetgever bieden aldus geen bescherming voorafgaand aan de besnijdenis. Het kwaad is al lang geschied als het misdrijf zich heeft voltrokken en bovendien dient vastgesteld te worden dat zelfs bij een misdrijf er geen maatschappelijke draagkracht is om te vervolgen. Het is wraakroepend te moeten lezen dat verweerder verzoekster verwijt geen klacht te hebben neergelegd ten opzichte van haar schoonzussen. Losstaand van de sociale druk is het bovendien onmogelijk om klacht neer te leggen voor een misdrijf dat niet bestaat daar de poging niet strafrechtelijk beteugeld is. Er kan enkel klacht ingediend worden als het al te laat is en de verminking heeft plaatsgevonden.

Verzoekster overtuigt geenszins. Verzoekster is ernstig nalatig waar ze zelfs niet ingegaan is op een beweerde convocatie zodat ze die gelegenheid aan kon gegrepen hebben om klacht in te dienen tegenover haar vervolgsters, minstens om de ware toedracht van haar ‘verdwijning’ uit te leggen. Verzoekster heeft op geen enkele wijze bescherming gezocht, noch bij de autoriteiten, noch bij andere (mensenrechten)organisaties. Verder wijst verweerder er nog terecht op dat *“Verzoekster gaat hiermee trouwens ook voorbij aan de rest van de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing waarin, naast de vaststelling dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat er in Guinee een juridische basis is die vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt, ook nog wordt gesteld (i) dat deze wetteksten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminking toelaten zich burgerlijke partij te stellen in naam van de slachtoffers voor alle bevoegde rechtbanken; (ii) dat uit de informatie van het CGVS blijkt de Guineese autoriteiten actief strijden tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes; (iii) dat er een medische opvolging van de slachtoffers van besnijdenissen is; (iv) dat het merkwaardig is dat verzoekster niet op de hoogte is van voorgaande informatie, waardoor het eens te meer weinig aannemelijk is dat zij in Guinee reeds gekant was tegen de uitvoering van de besnijdenis, laat staan dat zij Guinee om die reden zou hebben verlaten; (v) dat dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's een niet-besneden meisje een normaal leven kan leiden.”* Verzoekster heeft evenmin

gepoogd zich te hervestigen terwijl ze uit een uitgebreide familie komt, over een uitgebreid netwerk beschikt en een zelfstandige, welgestelde handelaarster was. Derhalve komt verzoekster niet in aanmerking voor internationale bescherming.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing *"En meer in het bijzonder teneinde aan verzoekster de mogelijkheid te bieden om geconfronteerd te worden met de nieuwe elementen die zijn toegevoegd aan het dossier. Vervolgend kunnen tevens de dochters van verzoekster gehoord worden omtrent de feiten van het verleden en dit ter verificatie van het verhaal van verzoekster."* De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK